

Hikmet bahçesinden meyve koparmak

Sezgin Bey: “Risâle-i Nûr’u daha iyi anlamak için hangi şartlarda ve nasıl okumak gerekir?”

Risâle-i Nûr, gaybî hakikatlerle ilgili olarak tahkikî imanın çağdaş sesidir. Kalbin, iman esaslarına tanıklığının ifadesidir. Ruha imânî meselelerde ilme’l-yakîn mertebesinden başlayarak, ayne’l-yakîn ve hakka’l-yakîn mertebelerine kadar inkişaf ve açılım veren Kur’ânî bir hikmet deryasıdır. Yani insanı sıfırdan alıp, ilimle, hikmetle ve irfanla besleyerek; tefekkürle, nûrla ve hidâyetle dokuyarak basamakların yukarısına doğru çeken; saf ve salt bir îman hâli telkin eden, sonraları sadâkat gösterdikçe ve ona karşı ruhunu açtıkça îmandaki “yakîn”, yani “görürcesine iman” derecelerinde mertebeler kazandıran bir nûr hazinesi, bir hikmet bahçesi, bir sırlar definesi, bir yüksek mânâlar sarayı, bir derin kavrayışlar manzûmesi, bir sezgiler ve ilhamlar deposu, bir yalçın hakîkatlar deryası, bir kıymetli cevherler okyanusu, bir parlak elmaslar ve som altınlar ocağıdır!

Meyvelerle baştanbaşa dolu bir bahçeye girdiğimizi farz edelim. Gözümüz hayran, gönlümüz mest, ruhumuz şaşkın, dilimiz, damağımız ve midemiz kendisini bahçenin gülümseyen meyvelerini tatmaya hazırlamakta olsun. Meyvelerin tamamı hadsiz güzel; fakat tamamını tatmaya, yutmaya ve istifade etmeye; ne imkânımız, ne gücümüz ve ne kapasitemiz var!

Tıpkı Müellif-i Muhterem Bediüzzaman’ın Yedinci Şuâ’nın başlangıcındaki şu ifadelerinde geçtiği gibi: “Bu ehemmiyetli risâlenin, herkes her bir meselesini anlamaz. Fakat hissesiz de kalmaz. Büyük bir bahçeye giren bir kimsenin, o bahçenin bütün meyvelerine elleri yetişmez. Fakat eline girdiği miktar yeter. O bahçe yalnız onun için değil; belki, elleri uzun olanların hisseleri de var.”¹

Meselâ, bir dala tutunuyoruz; koparabildiğimizi tadıyoruz. Bir süre sonra kapasitemiz doluyor. Artık daha fazla alamıyoruz. Fakat ne gam! Sonra yine açlık hissedeceğiz, yine bahçeye girip gözümüze takılan dalların meyvelerinden tadacağız. Fakat yine kapasitemiz kadar!

Risâle-i Nur adlı hikmet bahçesine girdiğimizde, her bir risâleyi meyve yüklü farklı bir ağaç, her bir nükteyi, noktayı, pencereyi, şuleyi, katreyi veya reşhâyı bize gülümseyen birer dal, her bir paragrafı bizi doyurmaya ve tatmin etmeye kâbiliyetli birer uç, her bir kelimeyi müstakil birer meyve kabul etmeli; ve tadabildiğimiz kadar, istifade edebildiğimiz oranda, kapasitemiz miktarınca almayı, tatmayı ve istifade

etmeyi kâr bilmeliyiz. Bir çırpıda tamamını alamayız elbet. Tamamını alamayınca, tamamından vazgeçmek doğru olmaz. Alabildiğimizle yetinmeli, yorulduğumuzda bırakmalı, anladıklarımızı zihnimizde canlı tutmalı, anlayamadığımız hususları etrafımıza danışmalı, ihtiyaç duydukça arkadaşlarımızla konuya dayalı görüşmeler yapmalı, tartışmalı, müzakere etmeli; konuşmalarımızı yer yer ilgili konular üzerinde yoğunlaştırmalıyız. Okurken lûgat kullanmak daha iyi anlamak için bize yardımcı olacaktır.

Risâle-i Nûr'u daha iyi anlamak için bir takım bağlayıcı şartlar ve kurallar ileri sürmeye gerek yoktur. Kendi şartlarımızı kendimiz belirlememiz en sağlıklı yoldur. Yani ne zaman kendimizi hazır hissediyorsak, o zaman okumalıyız. Eğer en eşref saat arıyorsak; vakit namazlarının peşinde yapabildiğimiz okumalar, feyiz bakımından en çok istifademizi sağlayan okumalardır. Belli bir süre okuduğumuzda okuma yorgunluğu hissedişimizi normal görmeli ve okumayı bırakmalıyız. Bu arada, okumak suretiyle başka yorgunluklardan dinlenmiş olacağımızı da aklımızdan uzak tutmamalıyız.

Risâle-i Nur'un hikmetlerini anladıkça, dinimizi ve Kitabımızı daha iyi anlamamız, kavramamız ve tatbik etmemiz—inşâallah—mümkün olacaktır ki, bu, Allah'ın rızasına dönük Risâle okumalarının en büyük mükâfatı olmalıdır.

DUÂ

Ey Feyyâz-ı Hakîm! Aklıma hikmet ver! Kalbime nur serp! Nefsime mağfiret eyle! Gözüme hakkı göster! Kulağıma hakikatleri duyur! Lâtifelerimi hakaik-ı imaniye ile doyur! Ruhuma rahmetini esirgeme! Âmin!

Dipnot:

1- Şuâlar, s. 91.